

Erik Ansvang

©
PÅSKEN
- esoterisk belyst

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Påskan

- esoterisk belyst

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

PÅSKEN

- esoterisk belyst

Af Erik Ansvang

Påskens er en højtids, som i kristent regi er blevet fejret i over 2.000 år. I tidens løb er den oprindelige mening med påskens gradvis blevet forvandlet til ukendelighed. I kirken fokuseres der næsten udelukkende på påskens fysiske aspekter: Forræderiet, anholdelsen, rettergangen, lidelsen, korsfæstelsen og opstandelsen. Påskens åndelige betydning er stort set forsvundet fra kirkens fortolkninger, og det præger naturligvis den måde, man fejrer højtiden på. Langfredag sørger man over forræderiet mod Jesus og den uretfærdige død, der overgik ham. I tanken bebrejder man de mennesker, der forrødte, dømte, pinte og korsfæstede ham. Og påskesøndag udtrykker man glæde over genopstandelsen. Men mon ikke mange har en fornemmelse af, at der findes en langt dybere mening?

Rødder i mørk hedenskab

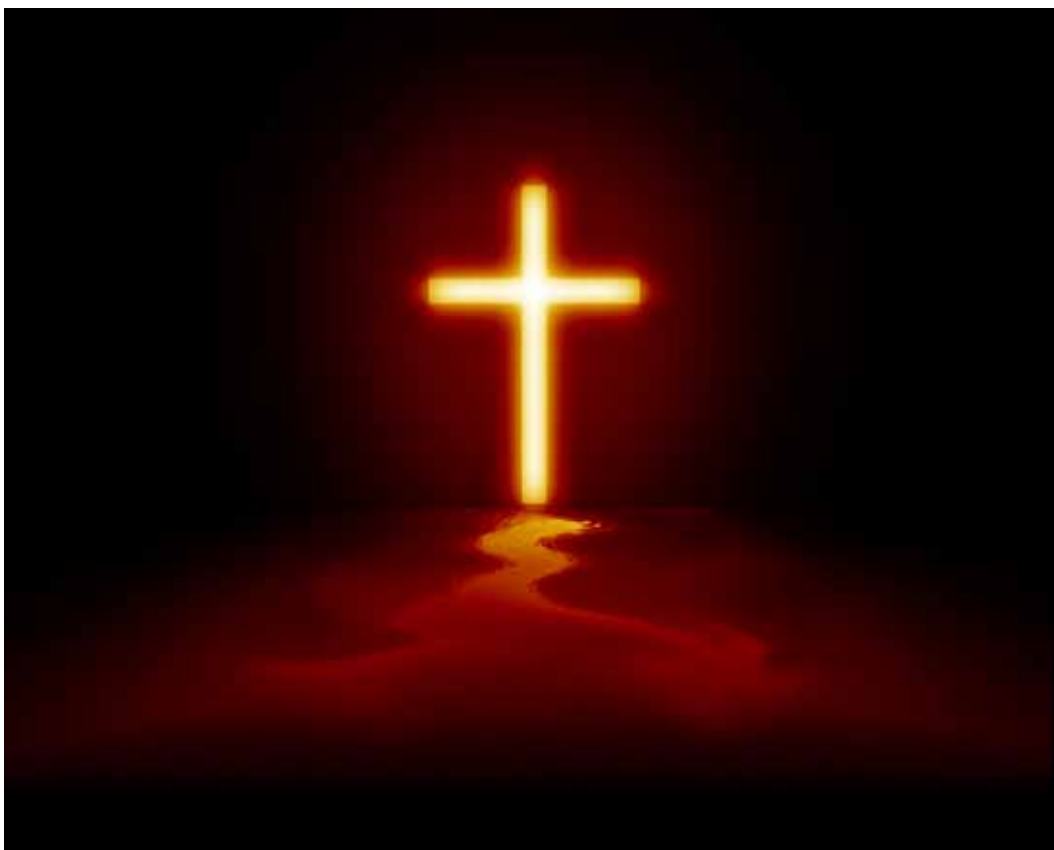
Kristendommens fundamentale opfattelser er baseret på de *fysiske* begivenheder, der udspillede sig, da Jesus døde en lidelsesfuld død på korset for at genopstå tre dage senere. Disse opfattelser betragtes nu som indiskutable dogmer. Kirken beder folk om at holde dagen hellig i bøn, i sorg, i medfølelse og indlevelse i den smertefulde begivenhed, som korsfæstelsen af Jesus var. Der fokuseres på sorgen og lidelsen, og man føler sig tynget i den fejlagtige og absurde forestilling om, at Jesu lidelser på magisk vis ophæver alle menneskers skyld og ugerninger, og at hans lidelse og død fritager mennesker fra at selv at gøre en indsats og yde deres personlige ofre. Forudsætningen for denne frelse og adgang til den kristne Himmels er imidlertid, at man blindt tror på de kristne præsters forklaringer og påstande. Hvis man ikke tror ukritisk på det, de kristne præster forkynder – eller hvis man i

det hele taget sætter spørgsmålstegn ved Guds eksistens – straffer den alkærlige kristne Gud synderne med et *evigt* ophold i et forfærdeligt helvede – altså en straf, der er helt ude af proportion med forseelsen.

Menneskeofring var en religiøs praksis, der forekom hos Aztekerne og i andre kulturer, og formålet var også at formilde Gud.

Dogmet om, at et stedfortrædende offer kan tage brodden af en vred Guds lunefulde sindsstemning, har i virkeligheden rødder i hedensk fortid. Dengang troede man også, at guderne blev formildede ved hjælp af uhyggelige blodofre af både dyr og mennesker. Det er en absurd tanke, når den kristne kirke forlanger, at man både skal acceptere, at Gud er alkærlig, og samtidig skal man acceptere, at denne alkærlige Gud kræver sin egen uskyldige søns pinefulde død for at blive formildet over synder, som sønnen ikke har begået. Intet menneske ville drømme om at udsætte sit eget barn for sådan en behandling. Påstanden bør vække afsky, uanset om man vurderer den med forstanden eller med samvittigheden.

Korset er vejen og livet

I nutiden erkender enhver esoteriker, at dødens overvindelse – uanset hvilken død det måtte være – er *opstandelse*. Og korsets symbolske betydning er *selve vejen*. Astrologisk kendes sammenhængen mellem et tegn og et kors – og man ved, at hvert tegn har sit kors. Men korset antyder alene den vej, sjælen skal gå, og de energier den skal mestre. Når det er forstået, forsvinder den tyngde, kirken og samfundet har tillagt korset og korsfæstelsen. Så bliver korset selve livet. Jesu fysiske liv og skæbne var tilrettelagt med stor nøjagtighed. De begivenheder, der skulle finde sted i hans liv til inspiration og gavn for hele menneskeheden, blev tilrettelagt med dyb åndelig bevidsthed. Jesus vidste, hvad han skulle udrette, hvornår og hvordan han skulle udrette det – og han vidste, hvordan han skulle dø og hvilket formål, det skulle tjene.

Naturens opstandelseskraft

Jesus døde ved påsketid. Om han faktisk gjorde det er uvæsentligt, for påsken er det tidspunkt i årskredsløbet, hvor hele naturen dukker frem af eller genopstår efter vinterens mørke, og det er det, der er nøglen til forståelse af symbolikken. På dette tidspunkt begynder de spirende frø i jorden at presse sig op i lyset. Et planterige, der løfter sig mod lyset, vidner om opstandelseskraften, som findes i naturen. Hele naturen genopstår af vinterens mørke, tager en ny klædning på – et nyt legeme – vender sig mod Solens lys, gror og blomstrer på ny. Ved påsketid har Solen og lyset lige så stor magt som mørket. Alt vågner til liv og vækst efter vinterens søvn. Det er løftets tid. Løftet om kærlighed og livets fuldbyrdelse. Naturen er Guds redskab. Via naturen kommer Universets højeste love og åndelige kendsgerninger til udtryk. Da Jesus døde på korset ved påsketid, var han et symbol på det øjeblik, hvor mennesket genfødtes i et nyt legeme. Påskefesten er ikke for den døende eller døde Jesus, men for den *genopstandne* Jesus.

Genopstandelse – et fast tema i verdensreligionerne

Fra den første kristne påske for ca. 2.000 år siden og indtil i dag skal mennesket lære den stadig uklare lektie om genopstandelsen. Læren om nyt liv – et mere fuldkomment liv – er, har altid været og vil altid være det direkte resultat af opofrelse. Naturligvis er den samme ide om døden og det genopstandne liv blevet fortalt i alle verdensreligionerne, fordi det er et universelt tema, men kristendommen har desværre gjort korsfæstelsen til en tragedie. Den virkelige tragedie er den kristne verdens fejltagelse af erkendelsen af påskens sande betydning.

Kristus gjorde så meget, og menneskeheden har forstået så lidt. Det har taget mere end 2.000 år at begynde at forstå Jesus, hans mission og hans liv. Det er særligt i nutiden, hvor menneskeheden lever midt i dramaet af en døende civilisation, at genopstandelsesoplevelsen har virkelig betydning. Som enkeltmennesker, som nationer, som en del af den menneskelige bevidsthed skal man være vågen og årvågen for bevidst at kunne spille sin særlige rolle i dette genopstandelsesdrama. Enhver enkeltperson og enhver nation skal kunne bestige korset, og derved bringe den selviske materialisme til en afslutning.

Genopstandelse og åbenbaring

Hele genopstandelsesbegrebet er den nye og vigtigste åbenbaring, som afsløres for menneskeheden. Begrebet genopstandelse kan sammenkædes med åbenbaring, og det indikerer, at det store mål for al religiøs undervisning i fremtiden vil være *genopstandelse af ånden i mennesket* – og lidt efter lidt i alle livets former fra det laveste trin i evolutionen til den højeste bevidsthed. I stedet for "Kristi død på korset" skal man fremhæve *livet* i Kristi natur. Og dette liv skal leves og demonstreres af ethvert menneske og i enhver nation på Jorden, sådan at den nye vandbærecivilisation og kultur kan bygges på Kristi værdier.

Jesu død på korset er et symbol

Jesus manifesterede i kraft af sit liv og sine gerninger – *Kristus-princippet* på det fysiske plan. Kirkerne har haft en tilbøjelighed til at gøre Jesu fødsel og død til det absolut vigtigste i hans liv, og selvom begyndelsen og slutningen på livet er vigtig, så er det selve hans liv og belæring, der er af den allerstørste betydning. Inspireret af Kristus var Jesus et forbillede, som mennesket skulle forsøge at leve op til. For en mester som Jesus – for en sjæl på hans bevidsthedstrin – har døden mistet enhver betydning. Der er derfor ingen grund til at sørge over hans korsfæstelse og død. Jesu død på korset var sandsynligvis ikke planlagt på forhånd – ja måske har den aldrig fundet sted – men korsfæstelse er i høj grad symbolsk og universel.

Korsfæstelse – dvs. fastgørelse til *livets kors* ved hjælp af løse bånd – var et element i indvielsesprocesserne i de gamle mysterieskoler.

Når der langfredag sørges over Jesu død i de kristne kirker, indhylles den kristne verdens aura i dystre følelser og tunge tanker. Sandheden var, at Jesus ved sin død demonstrerede alle menneskers skæbne, for alle går fra det uvirkelige, fysiske liv til det virkelige åndelige liv. På korset frigjorde han sig fra det fysiske livs begrænsninger og gav samtidig menneskeheden den nøgle, som kunne give adgang til opstandelse og fuldbyrdelse. Døden er en fødsel. At dø er at blive genfødt, og derfor burde man fejre døden med samme glæde, som en fødsel. I Alice A. Baileys bog *Fra Betlehem til Golgatha* siger den tibetanske mester Djwhal Khul:

"... han lærte os, at døden skal få en ende, og at menneskehedens skæbne er genopstandelse fra de døde. Udødelighed skal indtage dødens plads. Han opstod derfor fra de døde for menneskehedens skyld og beviste, at dødens bånd ikke kan fastholde noget menneske, der kan fungere som en søn af Gud."

Det kristne kors er ikke i ligevægt

Den kristne religion har gjort Jesu korsfæstelse til den vigtigste del af sin dogmatik. Kirkens symbol er det kors, Jesus blev henrettet på, men symbolet tilhører i virkeligheden menneskeheden og Jorden. Planeten Jordens kors er *ligearmet*. Korsets fire arme er i ligevægt. Det har de samme proportioner, og det symboliserer tallet fire. Det fysiske stof vibrerer i overensstemmelse med dette tal. Der er fire elementer, fire verdenshjørner, fire naturriger osv. Det afbalancerede kors er både Jordens og Jesu sande symbol. De første kristne – de egyptiske koptere – benyttede et ligearmet kors. Det kan bl.a. ses mejslet ind i væggene i Isis-templet på øen Philae ved Aswan. Nutidens kristne kors er *ikke* i ligevægt, og det afspejler den åndelige ubalance, som menneskeheden i nutiden befinder sig i.

Koptisk kors udhugget i Isis-templet på Philae-øen

Selve korsfæstelsen, som den er beskrevet i Bibelen, var et symbol på korsfæstelse af *de lavere aspekter* – den lavere personlighed i inkarnation – som konstant modsætter sig sjælens indflydelse. Korsfæstelsen viser, hvordan mennesket når frem til den sande åndelighed. Den viser, hvordan mennesket skal anbringe sig selv på *livets kors*, og være parat til at bringe et offer, nemlig identifikationen med personligheden og dens tanker, følelser og handlinger. Denne handling medfører, at det ikke kun er det enkelte menneske, men hele menneskeheden, der udvikles. Mennesket må igennem korsfæstelsen af sin naturs lavere dele – sit lavere jeg – før menneskeheden kan nå frem til ægte åndelighed.

Den tibetanske mester Djwhal Khul siger:

"... at død og tjenestearbejde repræsenterer to aspekter af frigørelsesprincippet. Ægte tjenestearbejde ydet på den rigtige måde, nedbryder fokus på formen for at frigive det iboende liv. Tjenestearbejde frelser og frigør den fængslede bevidsthed på forskellige niveauer. Den samme påstand gælder døden."

Det er årsagen til, at døden og genopstandelsen fører mennesket til større områder for tjenestearbejde, for det er belønningen for vækst og åndelig udvikling. Dødens rolle er at skabe *forandringer*. Der findes ingen død! Der findes kun en omstrukturering af stoffet og en indgang til et mere fuldkomment liv. *Og det er det, Jesus klart viste med påsken.*

Korsfæstelsesindvielsens betydning

Jesus gik gennem korsfæstelsesindvielsen. Det vil sige at *opgive sjælen* – ikke det fysiske legeme. Ved at opgive sjælen, kunne Jesus opnå en fuldkommen identitet med det første aspekt af den hellige treenighed ... Faderaspektet ... det vil sige livet eller ånden. Det svarer til det, man i åndsvidenskaben kalder *monaden*. Jesus opgav sjælens verden og gik ind i "selve livet" – åndens verden. Denne proces krævede et langt større offer for ham end det fysiske legemes tilintetgørelse.

Den tilstand, han trådte ind i under korsfæstelsesindvielsen, er ufattelig for gennemsnitsmenneskets begrænsede bevidsthed. På det nuværende udviklingsniveau er

sjælen menneskets kosmiske identitet, og det er denne identitet, Jesus opgav under indvielsen. Han trådte ind i en identitetsløs tilstand, som selv meget højt udviklede sjæle viger tilbage for og frygter. I denne tilstand gik Jesus "*ind i intetheden og blev tomheden*". Det var denne begivenhed, der fik ham til at råbe: "*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!*" Jesus opgav sjælen (den individuelle identitet), gik ind i intetheden, blev tomheden og fik derefter ren åndelig identitet (identifikation med enheden).

Tilsynekomsten var intet mirakel

I Bibelen står der meget lidt om Jesu genopstandelse. Der findes kun korte passager i evangelierne, som handler om, at han kom tilbage til Jorden i fysisk skikkelse, hvor han åbenbarede sig for de disciple, der havde overværet korsfæstelsen. *Men det var heller ikke et mirakel!* Det var igen en manifestation af naturens lov. En mester kan skabe eller opløse sit fysiske legeme – og gør det også. Han fjernede sit fysiske legeme fra graven, og i denne skikkelse (mayavirupa¹) åbenbarede han sig for sine disciple og andre, som havde overværet korsfæstelsen. Et menneske, der har nået en sådan udvikling, kan vise sig fysisk når som helst og hvor som helst. Også i nutiden.

Opstandelsens budskab er ikke "kødets opstandelse" i den forstand at det fysiske menneske kan genopstå. Det, som Jesus viste, var, dels at han – på trods af at han havde løftet sig til et højere eksistensplan – stadig var den samme, som disciplene kendte. Dels at han fortsatte med den gerning, han var kommet for at udføre.

---

¹ Mayavirupa er betegnelsen for "illusionslegemet". Det er det legeme, der midlertidigt dannes på astralplanet, når en mester ønsker at stige ned på astralplanet og derfor ved en viljeshandling (kriyashakti) danner et legeme af astralt stof, som kan fortættes til et fysisk-æterisk legeme.

Indvielser i Egypten og Grækenland indebar "korsfæstelse"

I de gamle mysterieskoler oplevede aspiranten, at den fysiske krop blev bragt i en dødlignende trance i tre døgn. Aspiranten fik en kontrolleret ud-af-kroppen oplevelse, og i denne tilstand færdedes aspiranten frit på højere bevidsthedsplaner. Denne type indvielse var kun mulig for de få – og den var i høj grad hemmelig. Det gjaldt både de egyptiske indvielser og de eleusinske mysterier i det gamle Grækenland m.fl. I de kristne mysterier såvel som i de gamle egyptiske, kaldæiske og mange andre, var der en ydre symbolik, som betegnede de stadier, mennesket gennemgik.

Aspiranten blev bragt ind i indvielseskammeret og blev lagt på gulvet i korsform med udstrakte arme – nogle gange på et trækors, andre gange direkte på stengulvet. Hjertet blev berørt med thyrsusstaven – "korsfæstelsens spyd" – hvorefter aspiranten forlod den fysiske krop og gled over i de højere verdener, mens kroppen faldt i dyb trance ... "den korsfæstedes død". Den fysiske krop blev lagt i en stensarkofag, hvor den blev liggende velbevogtet. Samtidig betrådte sjælen eller bevidstheden de gådefulde mørke regioner, der kaldtes "Jordens hjerte", og herefter "Det Himmelske Bjerg", hvor aspiranten iførte sig det fuldkomne "salighedslegeme". I dette legeme vendte aspiranten tilbage til kroppen af kød for igen at gøre den levende. Korset, der bar denne krop – eller den krop, der i trance var stivnet i korsform (hvis der ikke blev anvendt et kors), blev løftet op af sarkofagen og anbragt på en skrå flade vendt mod øst, sådan at strålerne fra den opgående sol på den tredje dag kunne vække aspiranten.

En afgørende begivenhed i menneskehedens udvikling

Når man studerer Bibelen vil man kunne se, at opstandelsens og himmelfartens drama er en gentagelse af de gamle indvielsesceremonier. Jesu død og opstandelse på tredjedagen viser alle, der kan "se", at indvielsesmysteriet var blevet åbnet. Det var et afgørende vendepunkt i menneskehedens historie. Ved Jesu død og genopstandelse var indvielsesmysteriet i princippet bragt frem fra det skjulte, sådan at det langsomt – ved Kristus-processens virksomhed – kunne blive en almen menneskelig begivenhed, der efterhånden ville gennemstrømme menneskehedens bevidsthed. Opstandelsen viste livs- og bevidsthedsprincippet udødelighed.

Kan komme til syne og forsvinde

Efter opstandelsen viste Jesus sig på flere måder i forskellige syner og skikkelser – nogle gange helt materialiseret. Fordi Jesus nu ikke længere var bundet til det fysiske, kunne han – og kan han – komme til syne og forsvinde som situationen kræver det:

*"Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne og de kendte ham – men så blev han usynlig for dem."*²

Når Kristus manifesterede sig i de højere legemer og kun var synlig gennem astral-æterisk udstråling, så ønskede han ikke, at de, der så ham, skulle røre ham af hensyn til det energichok, det ville udløse.³ Men ved flere lejligheder materialiserede han sig åbenbart helt ind i fysisk stof, sådan at disciplene kunne røre ved ham fysisk for at blive overbeviste. Ifølge Johannes⁴ rørte Thomas Didymus ham direkte i stigmaterne.

Påskemåltidet – den sidste nadver

Før påskebegivenhederne deltog Jesus og hans tolv disciple i påskemåltidet – *den sidste nadver*. Og fra dette påskemåltid kom de ord, som de kristne kirker har overtaget, og som er blevet til et dogme, der har hæmmet millioner i deres udvikling. Påskemåltidet – Jesu sidste rituelle måltid med de 12 disciple – beskrives hos Mattæus, Lukas og Markus, men ikke hos Johannes og Thomas. Hos Lukas lyder det sådan:

² Lukasevangeliet, 24,30-32

³ Johannesevangeliet, 20,17

⁴ Johannesevangeliet, 20,24-29

"Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer – gør dette til ihukommelse af mig! Ligeså tog han også kalken efter aftenmåltidet og sagde: Denne kalk er den nye pakt ved mit blod, som udgydes for jer."

Hos Markus siges direkte:

"Dette er mit blod"⁵

– og hos Mattæus tilføjes:

"... som udgydes for mange til syndernes forladelse."⁶

Brødet er symbol på Kristi legeme, og vinen er symbol på Kristi blod. Når man derfor spiser dette brød og drikker denne vin, optager man Kristus i sig – man forener sig med Kristus-energien. I nadverritualet vises det igen og igen for menneskeheden, at opgaven er at blive ét med Kristus, at optage Kristus i sig og lade Kristus-energien gennemtrænge hele legemet og hele sin natur. Påskemåltidet har også en "nødvendig" dimension, der hentyder til indivielsen, hvor menneskets bevidsthed og hjerte udvides og forenes med Kristusbevidstheden og kærlighedskraften.

---

5 Markusevangeliet, 14,24

6 Matthæusevangeliet, 26,28

Mennesket skal ikke frelses af en ydre Kristus

Menneskeheden opstandelse finder sted, når hele menneskeheden har nået Kristus-stadiet – Sønnens tilstand – og når denne Søn bliver ét med Faderen, og Gud er "alt i alle". Det er målet, der forud er fremstillet i den indviedes sejr. Men målet nås først, når *hele* menneskeheden er fuldkommengjort – når "den store faderløse menneskehed" ikke længere er faderløs, men bevidst erkender sig selv som Guds søn. *Menneskeheden skal ikke frelses af en ydre Kristus, men blive oplyst af en indre Kristus.* Det var den lære, der oprindeligt blev undervist i i den esoteriske kristendom og i de indre mysterier.

Kristus-princippet er stadig med menneskeheden

Der kan siges meget mere om påskeberetningen, for i Bibelen finder man desværre kun det, som kristne præster for mange århundreder siden besluttede at inkludere. Men Kristus-princippet eller sjælsprincippet kan ikke fjernes. Det er stadig med menneskeheden. Planen for Jorden er lige så klart tilrettelagt nu, som den var for 2.000 år siden. Ingen åndelige principper er forandret. Intet er ophørt. Alt fortsætter i overensstemmelse med denne guddommelige plan. Intet, som mennesket kan gøre, intet af det som farisæerne og saddukæerne håbede at opnå ved at henrette Jesus, har på nogen måde forhindret den overordnede plans faste fremskridt.

Den eneste måde, man virkelig kan samarbejde med Kristus på, er ved at begynde at forstå hans grundlæggende arbejde for planeten og menneskeheden. Hans opgave var og er at åbenbare det, som er foroven, og forløse det, som er forneden. Det er også opgaven for hvert eneste menneske.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk